

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 31. Mt. XVIII

Liepos-July 30, 1938

LTSR valst.
respublikā
bibliotēka

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

Luk. 16, 1—9

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniams šituo prilyginimu: Buvo vienas turtin-gas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kaip kad būtų išaikvo-jęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užveizdavimą? kasti neįstengiu, el-getauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmo-nės mane priimtų į savo namus, kuomet bū-siu atstatytas nuo užveizdavimo. Taigi, jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, grei-tai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam

EVANGELIJA

Rom. 8, 12—17

BROLIAI, mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumėm kūniškai. Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijoti, bet gavote išūnystės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai: tėvainiai Dievo ir bendratėvainiai Kristaus.

tarė: Imk savo raštą ir rašyk: Aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai ydresni su sau lykiaais už šviesos vaikus. Ir al jums sakau: Darykite sau prietelių pagalba apgaulingų turtų, kad jums mirus priimtų jus į amžinąsias padangtes.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tešinys)

XVI.

Popiežiaus Neklaidingumas

APIE popiežiaus neklaidingumą daug žmonių, o ypač Bažnyčios priešų, neturi jokio supratimo ir dažnai, pajuokdami žmonių katalikų tikėjimą popiežiaus neklaidingumu, priplepa įvairių įvairiausiųjų niekų; o laisvamaniai lietuviai tai jau be galo džiaugiasi, tvirtindami, jog katalikų tikėjimui išgriauti pakanką vien tik šitos pagrindinės tikėjimo tiesos (dogmato)! Šio dėliai kur buvę, kur nebuvę, ką kalbėję, ką nekalbėję, tučtuojau prikiša tą patį neklaidingumą, nelyginant lyg išmokytos papūgos, ar šnekučiai (špokai), kalba tą patį atkartodami. Vargšai! jie ir nepasimato, kaip nuolatos kartodami savo klaidingą supratimą apie

popiežių, iš tikrųjų jie patys virsta panašiais į papūgas, ar šnekučius! Jie net tvirtina, jog pagal mūsų tikėjimą popiežiai negali ir savo nuodėmėmis nusidėti Dievui! Jie džiūgaudami nurodo popiežius, kurie savo netinkamu gyvenimu buvo nutolę nuo Jėzaus Bažnyčios Galvos idealo! Nieko nauja ne-turėdami ir nuolatos tik tą patį atkartodami, jie pamiršta, jog šis klausimas jau seniai šimtais kartų gvildenta ir, pagaliau, galutinai ištirta ir feigiamai popiežiaus neklaidingumas išspręsta ne panašių į laisvamanius pusemokslių, bet mokslo vyrų, kurių vardai yra aukso raidėmis užrašyti ant Nobelio premijų! (Premija duodama atsižymėjusiems moksle, ar mene).

Tai, pagaliau kaip? Ar popiežius gali klysti, ar gali papildyti nuodėmę, ar ne? — Atsakymas aiškus: gali, kadangi jis yra tik

žmogus, lygus kitiems. Jis gali klysti, skaičtydamas, rašydamas, kalbėdamas, sprendamas matematikos uždavinius, betyrinėdamas bet kokią mokslo šaką, kaip va: filosofijos, gamtos, istorijos, astronomijos ir t. p.

Jis gali nusidėti Dievui ir sunkiausiaja nuodėme lygiai taip, kaip kad kiekvienas mūsų. Deja, būta keletos popiežių, papiktinančių savo gyvenimu žmones, kuo nėra ko jau taip labai ir nustepti, kadangi popiežius žmogus.

Tačiau, jei jis bet ką nutaria, kaip kad Kristaus vietininkas, Bažnyčios Galva, kaip kad Mokytojas (ex cathedra) visos Jėzaus Bažnyčios, tai šiuo atveju veikia jį Šventoji Dvasia, neprileisdama jį paklysti **Tikėjimo dalykuose** ir moksle. apie **dorą**. Šiuo atveju Dievas padaro popiežių dalininką savo tiesumo, lygiai taip, kaip kad savo pranašus buvo padaręs savo visąžinojimo dalininkus, suteikdamas jiems pranašystės dovanos, kaip kad savo Apaštalus buvo padaręs savo visagalybės dalininkus, duodamas jiems galybės daryti stebuklus.

Neklaidingumo žymės turi ne viskas, ką popiežius daro, kaipo Bažnyčios Galva. Pavyzdžiui: nėra neklaidingos jojo prakalbos į keliauninkus, jį aplankančius, jojo laišškai į viešpataujančius asmenis, ar vyskopus, kadangi šitokie dalykai nepaliečia mokslo apie tikėjimą, ar dorą; net ir tokiuose popiežiaus įsakymuose, kurie paliečia Bažnyčios mokslą, ne kiekvienas žodis yra neklaidingas. Neklaidingi yra tik tie žodžiai, kurie aiškiai ir tiesioginiai išsprendžia bet kokią tikėjimo pagrindinę tiesą, ar dorą; kiti gi žodžiai, kurie yra vartojami tiesai įrodyti, ar pasakyti minčiai apdailinti, gali būti ir klaidingi, ar netinkami.

Popiežiaus sprendimai yra **neklaidingi**, jei juos **Popiežius skelbia**, kaipo **Bažnyčios Galva** ir **aukščiausias Mokytojas**, visai **Bažnyčiai priverstinai vykdytini tikėjimo ir doros dalykuose!** Šiuo atveju jie yra vadinami **ex cathedra**, t. y. mokytojiški.

Šitokie sprendimai, paprastai, baigiasi gale grasinimu ekskomunikos, t. y. atstatymu iš Bažnyčios bendrovės, tiems, kurie nepriimtų paskelbtojo nutarimo. Jie paliečia visus katalikus ir yra visiems priverstinai pildytini!

Nuo 1870 metų, t. y. nuo Vatikano San-

tarybos (visuotinojo vyskupų susirinkimo) mokslas apie popiežiaus neklaidingumą (aukščiaa išaiškintąja prasme) virto jau pagrindine tikėjimo tiesa, arba dogmu.

Popiežiaus neklaidingumą ne Bažnyčios vyresnieji prasimanė. Ne! Jis remiasi paties Jėzaus žodžiu: "Tu esi uola, o ant tos uolos aš pastatysiu mano Bažnyčią" (Mat. 16, 18).

Kad tasai, kursai yra Bažnyčios pamatas, galėtų suklaidinti visą Jėzaus įsteigtąją Bažnyčią, tai jau tuo pačiu popiežius nebebūtų nepajudinamoji uola, bet lakiojančioji smiltis, kurion Bažnyčia kaskart gilyn smeigtų, kol, pagaliau, visai nepranyktų nuo žemės paviršio! Jei šitai būtų buvę, tai pats Kristus būtų buvęs labai neišmintingas ir panašus mūsų laisvamaniams, kurie žadėte tai žada žmonėms rojų, o sudaro pragarą! Savo Bažnyčiai apsaugoti (užtikrinti) gyvavimą Kristui reikėjo taip sutvarkyti savo Bažnyčia, kad ji turėtų kuoimi atsiremti. Jiš kaip tik ir padarė tai, suteikdamas savo įpėdiniui ir vietininkui neklaidingumą dovaną tikėjimo ir doros atžvilgiu.

Be šio dar, Jėzus Kristus Petrą yra pastatęs ganytoją visų Apaštalų ir tikinčiųjų, sakdamas: "Ganyk mano aveles ir avinėlius" (Jon. 21, 15). Jam davė ir galios sustiprinti brolius tikėjime: "Simonai, Simonai! štai, šetonas reikalavo jūsų, kad persijotų jus, kaip kviečius; bet aš prašiau už tave, kad tu nenustotumei tikėjimo; todėl tu, kai kada atsigrįžęs, stiprink savo brolius" (Luk. 22, 31-32). Gi dangelis turi abejonių ir tai įvairių įvairiausių. Kas gi jas išsklaidys? Kas įtikins? Tiktai toksai, kursai **negali klysti!** Taigi, jei popiežius galėtų klysti tikėjimo ir doros klausymuose, tai tuščias būtų ir Kristaus pažadėjimas, ar paliepimas vęs panašus į aną žydėlį puodžių, kurs prikitus sutvirtinti tikėjime! Kristus būtų buvįs jį keleivį pėsčią kvietė vežiman atsisėsti, šaukdamas į jau pralinkusį jį pėstininką: "Adomėli! palūkėk! Sėsk vežiman! Aš tave pavėžėsiu!" O Adomėlis jau kažkur nudūmė, palikdamas užpakaly vos besivelkančią žydo puodžiaus kumelę! Gi ar galima šitai manyti apie Kristų?! Blevyzga būtų!

Anot Florencijos Santarybos, popiežius turi būti neklaidingas dar ir dėl tai, kad jam, kaipo šv. Petro įpėdiniui, Jėzaus yra duotas įgaliojimas, kurio branduolį sudaro kaip

tik aukščiausiojo mokytojo poaukštis; o kaip tik su šituo aukščiausiojo mokytojavimo poaukščiu ir yra susijusi Šventosios Dvasios neklaidingumo pagalba.

Taip sakant, valdiškieji mokytojavimo popiežiaus sprendimai bendrai visos Bažnyčios būdavo priimami ir laikomi neklaidingi!

416 m. Apaštališkam Sostui pasmerkus Pelagijaus ereziją, šv. Augustinas sušuko: "Roma locuta-causa finita!", t. y. Romos vyskupas nusprendė, tai ir baigtas galas! Pačios visuotinos Santarybos popiežių vadina "Visų krikščionių tėvu ir mokytoju", o Romos Bažnyčią "visų tikinčiųjų motina ir mokytoja" (Laterano Santaryba 1215 m. ir Florencijos 1439 m.).

Savaime suprantama, jog šiuo atveju šitos Santarybos neturėjo omenyje "Klausančios Bažnyčios", t. y. tikinčiųjų pasaulionių, bet "Mokinančios Bažnyčios", t. y. dvasininkų, kadangi "Klausančioji Bažnyčia" niekad neturėdavo galios mokytojauti tikybės dalykuose.

Kalbamieji popiežių sprendimai, savaime suprantama, buvo ir yra neklaidingi patys iš savęs ir nereikalingi vyskupų patvirtinimo (Vatikanos Santaryba 4, 4). Jei būtų buvę kitoniškai, tai šis reikštų, jog uola, t. y. Petro ipėdinys įgytų patvarumo tik nuo stovinčios ant jo trobos, t. y. Bažnyčios! Priešingai, trobos patvarumas pareina kaip tik nuo pamato (uolos) tvirtumo!

Iš aukščiau pasakyto apie popiežiaus neklaidingumą visgi negalima padaryti išvada, jog visuotinos Santarybos esančios visai nereikalingos. Ne! Santarybos, t. y. visų vyskupų suvažiavimai krūvon, priduoja didesnės svarbos neklaidingiems Bažnyčios nutarimams, duodamos progos labiau pagrindiniai išnagrinėti ir iširti R. K. Bažnyčios mokslą. Šiuo atžvilgiu Santarybos yra labai naudingos, o kartais net beveik būtinais reikalingos žmonių abejonėms išsklaidyti, jų tikėjimui sutvirtinti ir klaidoms išblaškyti.

Tai buvo suprātę ir Apaštalai, sušaukdami Jeruzalėn pirmąją Santarybą, kad jų kiekvienas Kristaus ir buvo apdovanotas neklaidingumo dovana tikėjimo ir doros dalykuose.

Taigi, pasikalbėsime šiek tiek apie visuotinašias Santarybas, arba visų vyskupų suvažiavimus (susirinkimus).

XVII.

Visuotinosios Santarybos

Geriausias Dievas į mūsų širdis yra įdiegęs troškimą tiesos ir tik ją patenkinęs žmogus įsigyja ramybės. Pirmieji mūsų tėvai, Adomas ir Ieva, rojuje, neturėdavo jokios sunkenybės tiesai surasti, kadangi, anot šv. Tamo Akviniečio, nekaltybės būklėje būdamas žmogus negalėjo laikyti klaidą per tiesą. Tačiau, nupuolusiojo žmogaus nuodėmės aptemdintas protas pasidarė palinkęs į klaidas ir dideliu vargu begali atskirti tiesą nuo melo ir klaidos.

Tačiau, Dievas pasigailėjo žmonių ir atsiuntė jiems neklaidingą Mokytoją, Jėzų Kristų, o per Jį ir Tiesos Dvasią. Šio dėliai ir Kristus sako Pilotui: "Aš tam gimiau ir tam atėjau pasaulin, kad liūdyčiau tiesą" (Jon. 18, 37). Kristus turėjo būti šviesa mūsų nuodėmės aptemdintam protui, kaip tai matome iš Jo žodžių: "Pasmerkimas gi yra toks: šviesa atėjo pasaulin, bet žmonės labiau mėgo tamsybes, negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti" (Jon. 3, 19).

Tačiau, kadangi Jėzus nemanė visados regimai pasilikti ant žemės, tai Jis sumanė savo vietoj palikti čia neklaidingą mokytoją, būtent, neklaidingai mokinančią Bažnyčią su neklaidinga jos Galba — popiežiumi, apdovanodamas ją nesiliaujančiąja Šventosios Dvasios globa, kaip tai matome iš Jėzaus Apaštalamis pasakytų žodžių: "Melsiu savo Tėvo ir kitą Ramintoją duos jums, kurs su jumis pasiliks iki pasaulio pabaigai, tiesos Dvasią" (Jon. 14, 16).

Jėzus yra tikrasis Dievas, ko dėliai ir Jojo pažadėjimas tai ne laisvamanių pažadėjimai. Jis ir laiko jį ir vykdo gyvenime, ką galime matyti kad ir iš tai, kad net ir kitatikiai gerbia mūsų Bažnyčią, ko nedaryti ir negali, matydami Bažnyčios stebuklingą patvarumą ir joį įvykstančius stebuklus. Ir šv. Paulius Bažnyčią vadina gyvojo Dievo namais, tiesos šulu: "...o jei užtrukčiau, kad žinotumei, kaip tau reikia elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo Bažnyčia, tiesos šulas ir tvirtumas" (1 Tim. 3, 15). O susirinkusieji Santarybon Apaštalai 51 m. pradėjo posėdį žodžiais: "Nes Šventajai Dvasiai ir mums patiko..." (Ap. D. 15, 28).

Iš pat krikščionijos pradžių visų tikėta,

jog Bažnyčia yra Šventosios Dvasios veda-
ma ir neklaidinga, ko dėliai ir šv. Ireniejus
sako: "Kur Bažnyčia, ten ir Dievo Dvasia".

Savo neklaidingus nutarimus Bažnyčia ske-
lbia per popiežių, kaip tai buvome matę
aukščiau, ir per visuotinąsias Santarybas,
kurios vadinasi viso pasaulio vyskupų susi-
rinkimas, Šventajam Tėvui, popiežiui, jį su-
šaukiant ir vadovaujant.

Jau Apaštalai savo pirmos Santarybos nu-
tarimus laikė lygiais paties Dievo sprendi-
mams. Apie pirmąsias keturias Santarybas
Grigalius D. popiežius šitaip sako: "Pripa-
žįstu ir gerbiu Santarybų sprendimus lygiai
taip, kaip kad ir keturias Evangelijas".

Be Apaštalų Santarybos iš viso buvo buvę
dar 20 visuotinių Santarybų. Pirmoji San-
taryba buvo sušaukta Nikėjoje (325) dėl iš-
kilusios Arijauserezijos. Kitos svarbiausios
yra sekančios: trečioji Efeze (431), kur pripa-
žinta, jog Švenčiausioji Panelė Marija yra
iš tikrųjų Dievo Motina; septintoji, Nikėjos
antroji (787), kur pripažinta geru daiktu
gerbti šventųjų paveikslai; dvyliktoji, Late-
rane (1215), kurioje paskelbta įsakymas apie
velykinę išpažintį ir Komuniją; devyniolik-
toji, Tridente (1545-1563) sušauktoji dėl Liu-
terioerezijos; dvidešimtoji, Vatikane (1870),
kur paskelbta popiežiaus neklaidingumas.

Kad Santaryba būtų teisėta, tai nėra rei-
kalo, kad susirinktų visi vyskupai lig vie-
no; pakanka daugumos. Taip, pavyzdžiui,
Vatikano Santarybon buvo suvažiavę tik 750
iš 1044 turinčių teisės joje dalyvauti vys-
kupų.

Klausimui išspręsti nėra reikalo, kad visi
vienu balsu nutartų; pakanka žymios balsų
daugumos. Irgi nebūtinai reikalinga, kad
popiežius asmeniškai joje dalyvautų; jį gali
pavaduoti jojo legatas (įgaliotinis), kaip tai
buvo buvę per 1-ją, 3-ją ir 4-ją Santarybas.

Kad Santarybos nutarimai turėtų galios
(būtų teisėti), tai būtinai yra reikalinga, kad
popiežius juos patvirtintų, kadangi be šito-
kio patvirtinimo nutarimai neturi jokios ver-
tės.

Be vyskupų, sprendžiamąjį balsą Santary-
bose turi kardinolai, vienuolių generolai ir
visi turintieji vyskupiškąją valdžią, kaip kad
kai kurie prelatai ir pakviestieji vyskupai
pagelbininkai (sufraganai).

Be šių visuotinių Santarybų neklaidingi
yra visų vienbalsiai nutarimai vyskupų, kad
ir nesusirinkusiųjų Santarybon. Šis atsitinka
tada, kai popiežius bet kokių dalykų krei-
piasi atskirai į kiekvieną vyskupą ir šitų
visų nuomonė iš esmės pasirodo vienoda, ta
pati. Šitaip buvo įvykę, Pijaus IX popie-
žiaus laikais, ir būtent 1854 metais, kai dėl
Švenčiausios Panelės Marijos Nekaltojo Pra-
sidėjimo. Šitokie nutarimai yra irgi neklai-
dingi, kadangi Šventosios Dvasios suteiktas
neklaidingumas nepareina nuo nutarimų vie-
tos, bet nuo asmenų.

Iš Jėzaus Kristaus žodžių darosi aišku,
jog neklaidingumas tenka ne kiekvienam vys-
kupui atskirai, bet vyskupų bendrumenei
kartu su popiežiumi, apie kurio neklaidin-
gumą jau buvome kalbėję.

Paprastai Santarybos popiežių sušaukiamos
dėl labai svarbių Bažnyčios reikalų, ypač
tikslui įrodyti tikrąjį Jėzaus mokslą, atsi-
raduserezijoms, kurios pradeda griauti ka-
talikų tikėjimą, klaidindamos tikinčiuosius
savo klaidingais prasimanymais, ir sudaro
didelį pavojų R. K. Bažnyčiai. Po šitokių
Santarybų paprastai atšinaujina Bažnyčios
tikinčiųjų dvasia.

Kaip atsivertė protestantų pastorius?

Neseniai visoj Italijoje sukėlė didžiausią
dėmesį vieno protestantų pastoriaus atsiver-
timas. Tai įvyko Sirakūzuose. Ligšiol buvu-
sis Vitorijos (Vitoria) "Laisvos evangeliš-
kos bažnyčios" pastorius Alfio Sgroi perėjo
į K. Bažnyčią. Atsivertėlį į K. Bažnyčią pri-
ėmė Sirakūzų arkivyskupas Baranzini savo
privačioje koplyčioje. Taip pat arkivysku-
pas suteikė ir K. Bažnyčios palaiminimą at-
sivertėlio moterystei. Jo žmona jau anksčiau
buvo išstojusi iš protestantų bažnyčios. Trys
atsivertėlio vaikai buvo pakrikštyti, du pri-
ėmė šv. Komuniją. Akstiną atsivertėliu buvu-
siam pastorium davė jo dukters mirtis. Toji
duktė prieš pačią mirtį buvo katalikiškai pa-
krikštyta. Atsivertėlis prieš atsivertimą stu-
dijavo kardinolo Gaspari parašytą platųjį
katekizmą ir visą eilę kitų katalikiškų kny-
gų. Po 8 mėnesių šitokių teologijos studijų
jis pareiškė norą pereiti į K. Bažnyčią.

Nenuodykim Vaikų Alkoholiu

(Pabaiga)

Taip pat prof. Demmė įrodė, kad 27 vaikų ūgis nebuvo pakankamas, nes 19 jų pakenkė ankstybas alkoholio vartojimas. Ir minėtas prof. Tomas rašo:

— Jau žinduoliui alus kenksmingas, kurį vartoja jo motina. Jo maitinimas pagerėja, kai motina nustoja gerti alų.

Tačiau didžiausias pavojus yra tas, kad pasibiaurėjimas, kurį vaikai ir nepagadinti žmonės jaučia alkoholiui, anksti įveikiamas ir pamėgstamas jo skonis. Nepratusiam alkoholio gerti, alus neskanus, vynas rūgštus, degtinė, tarytum, pragaro ugnis, net alkoholio kvapas yra šlykštus. Kam ardyti šitas pasišlykštėjimas pavojingais ir nuodingais gėrimais, kurį Dievas davė vaikams?

Isidėmėtina taip pat yra, kad konjakai ir vynai baisiai falsifikuojami. Pats geriausias medicinos vynas dažnai yra tik spirito, cukraus ir vandens mišinys. Bet didžiausias pavojus yra tas, kad vaikai, iš mažens išmoke gerti, ir vėliau daug geria. Kas pieną, vaisius ir saldžius valgius noriai valgo, tas vargiai kada nors gali būti girtuoklis; priešingai, kas jų nemėgsta, paprastai, yra jau girtuoklis, ar bent eina girtuoklio keliu.

Vaikai, iš mažens vartodami alkoholį, virsta girtuokliais

Baisu yra, kad mūsų gydytojai jau vaikuose randa kartais girtuoklio ligų: inkstų susitraukimą, nervų uždegimą, drebėjimą, dvasios ligų ir t.t. Bonos prof. Pelmann'as pasakojo apie vieną mergaitę, kuriai dar nebuvo septynių metų; mergaitė per užgavėnes tiek daug išgėrė šampano, kad jam tekė vėliau ją gydyti iš proto ligų. Erlangen'o prof. Struempeli's gydė penkių metų vaiką, kuris dėl suklupimo kartą kelias valandas nevaldė kojų, mat, jis buvo smaklininko sūnus, kuriam tėvas duodavo kasdien du litrus alaus.

Bet kas blogiausia, kad vėlyvesnis noras girtauti kyla iš pripratimo gerti mažystėje. Prisilnenu geros šeimos jauną mergaitę, kuri, būdama 24 metų, jau nešiojo girtuoklės žymes ir greitai mirė. Kaip tai atsitiko? Ją auklėjusi tetulė buvo tos nuomonės, kad sal-

di degtinėle vaikui naudinga; mergaitė, jos globojama, taip priprato gerti, kad ir vėliau visuomet daug gėrė.

Paprastai, gėrimo įprotis pasireiškia, kai po aiškus liguistas palinkimas, ketvirtasias arba penktasias žmogaus gyvenimo dešimtmečiais. Bet ar tik tuomet jis prasideda? Tame gyvenimo amžiuje, kuomet vyras užima stiprią vietą, kuomet jis pilnateisis ir prietyręs pilietis kaip savo srities vedėjas, reikalauja gerbimo iš jaunesniųjų, reikia būti gan tamsiam ir kvailam, kad girtybei pasiduotum. Bet atsisipirti dabar pervėlu; tą ligą, kuri dabar taip baisiai pasireiškė, jus užsitraukė dar tada, kai buvo jaunas berniokas ar kieno gizelis.

Pirmieji mėginimai gerti stiprius gėrimus, kaip tai mėgsta daryti jaunuoliai 15—20 metų, yra be galo didelis pavojus, nes žaidžiama su jaunų žmonių ateitimi. Dar ir po dešimties metų kūno, dvasios ir doros sveikata priklauso nuo įpratimo ir būtinamo, kuri jaunystėje užsimezgė. Labai dažnai girtybės užuomazga prasideda daug anksčiau. Jai pamatai padedami jau tada, kai vaikuose tėvai sunaikina natūralų pasibiaurėjimą degtine ir užslopina natūralų vaikų palinkimą prie saldžių valgių, vaisių ir pieno. Pirmieji takai girtybės praminami jau tada, kai tėvai pratina vaikus prie aštrių valgių su nervus erzinančiais prieskoniais. "Ką paseis vaikystėje, tas pribręs vyro amžiuje". Vėlesnis įpratimas save erzinti ir apsvaiginti yra paveldėjimas iš kūdikystės ir jaunystės. Jei pasisektų mums apsaugoti vaikus ir jaunimą, kad jie savo brendimo metu susilaikytų nuo svaigiųjų gėrimų (o taip pat ir tabako), tada mums nereikės rūpintis jais ir sielvartauti, kai jie bus suaugę vyrai.

Nervų gydytojas prof. Ziechen'as vienoje paskaitoje, kreipdamasis į Vokiečių sąjungą, kovojančią su svaiginamaisiais gėrimais, šaukė: "Jei mūsų Sąjungai pavyktų bent to pasiekti, kad ji sulaukytų vaikus nuo alkoholio vartojimo, tad ji jau bus atlikusi didelį tautinį darbą!"

Prie to darbo mūsų brangiojoje Lietuvoje gali ir turi prisidėti kiekvienas šios knygelės skaitytojas ir skaitytoja.

Paklausimams Atsakymai

Kodėl moterys eidamos bažnyčion užsiden-
gia galvas?

Nes Bažnyčia sekama šv. Povilo mokslu, taip yra sutvarkiusi. Šv. Povilas savo pirmame laiške Korintiečiams, vienuoliktame perskyrime aiškiai tai įsako ir paduoda savo įsakymo priežastis. Baigia primindamas, jog priešingo įpročio Bažnyčioje nėra.

Ar katalikė motina gali melstis prie savo mirusio mažo kūdikio?

Žinoma. Kūdikis yra tarp šventųjų danguje, neš nemirė pašvenčiamos malonės stovyje pirm negu kad galėjo papildyti nuodėmę.

Kodėl vedybinis žiedas nešiojamas ant bevardžio piršto, o ne ant vidurinio, ar smiliaus?

Nėra jokios ypatingos priežasties, nebent patogumas. Senieji romėnai vadindavo bevardį žiediniu pirštu. Žydai gi laikydavo smilių šventu pirštu ir ant jo nešiodavo vedybinį žiedą. Senojoje Anglijoje sužadėtuvių žiedą per kurį laiką nešiodavo ant nykščio, o po vestuvių nukeldavo ant bevardžio. Ant kurio piršto nešioti žiedą, yra vien asmeninio patogumo ir pasirinkimo dalykas.

Ar kunigai supranta lotyniškai ar vien skaito nieko nesuprasdami?

Kunigai ir klierikai siekią kunigystės dažnai kalbasi lotyniškai. Jų pamokos ir dėstymai yra lotynų kalba. Bažnyčios Santarybų kalba yra lotyniška, ypač kai Santarybės yra tarptautinės. Kai kitų tautų kunigai suvažiuoja, neretai atsitinka, jog vien lotyniškai tesusikalba. Kunigai turi būti gerai išsilavinę lotyniškai, ne vien dėl to, kad apeigos yra lotynų kalboje surašytos, bet kad visų didžiųjų teologų ir daug Bažnyčios Tėvų veikalai rašyti lotynų kalba. Be lotynų kalbos, jais negalėtų naudotis.

Ar galima priimti Komunią, jeigu atsimeni, jog per paskutinę išpažintį esi pamiršęs paminėti mirtiną nuodėmę?

Taip, galima. Mirtiną nuodėmę jau atleis-

ta, tik reikalinga, kad per pirmutinę atei-
tyje išpažintį ji būtų išpažinta.

Ar tiesa, jeigu kas apturi kokią malonę per šv. Ritos užtarymą, gali tikėtis gauti ir škausmą ar kitą kokį kryželį?

Nieko nežinom apie šio tvirtinimo atsiradimą, tačiau kaž kaip atsiduoda prietarai!

Ar krikšto gerumui užtektų vieno krikštavėvio?

Taip, užtektų. Jeigu visa kita būtų tvarkingai ir gerai atlikta, toks krikštas per kurį tebuvo vienas krikštavėvis, būtų geras ir galiojantis.

Jau dveji metai suėjo kai meldžiu tulos malonės, kurios dar nesu apturėjus. Gal nu-
stoti jos melsti?

O kodėl? Gal Viešpats bando Tamstos iš-
tvermę ir Juo pasitikėjimą? Visos tos su-
kalbėtos maldos nėra dingusios neatnešusios
Tamstos sielai naudos. Tačiau, patarčiau pa-
sitarti su nuodėmklausiu apie pačią malonę,
kurios Tamsta prašai.

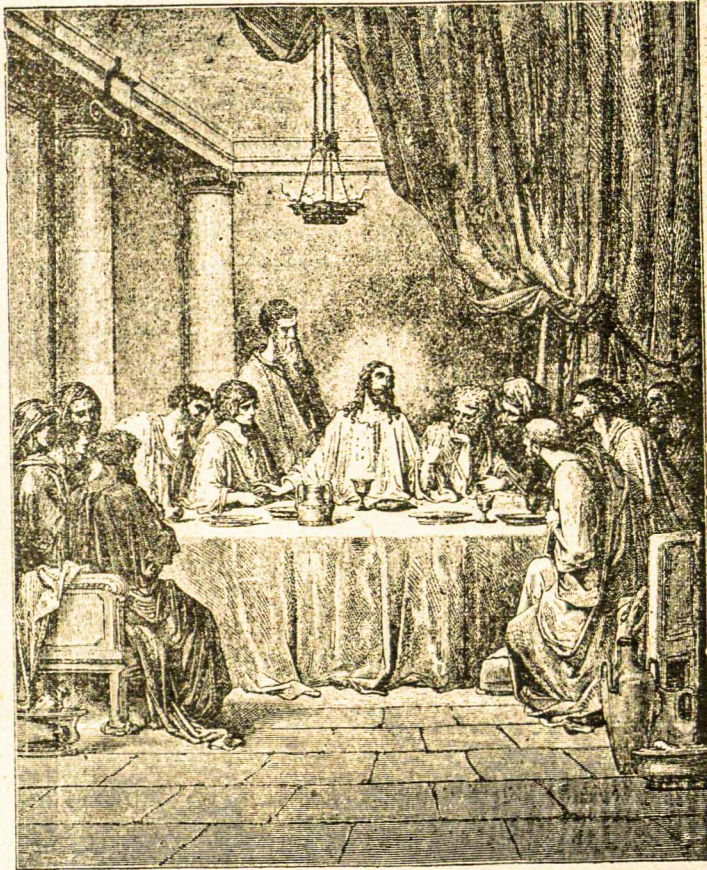
Kelerių metų katalikai asmens gali jau sto-
ti moterystėn?

Katalikas vaikas stojąs moterystėn turi
būti sukakęs bent šešioliką metų, o jaunoji
— bent keturiolika. Tokių moterystė būtų ti-
kra ir varžanti, bet tai nereiškia, jog Baž-
nyčia girtų tokių "vaikų" moterystėn sto-
jimą. Šie metai nustatyti tam, kad būtų ga-
lima žinoti, kurių moterystė yra gera, kurių
negera. Daugelis Jungtinių Amerikos Val-
stybių daug griežčiau varžo stojančius mote-
rystėn. Pvz: stojantieji moterystėn be tėvų
leidimo, Pensylvanijos valstybėje, abu turi
būti sukakę po 21 metus; Illinois valstybėje,
tame pačiame atvejuje, vyras turi būti suka-
kęs 21 metus, o jaunoji — 18, kitaip negaus
valstybės leidimo kartu gyventi.

Ką reiškia žodžiai: "Kaip buvo pradžioje,
ir dabar ir visados, ir per amžius".

Šiais žodžiais mes išreiškiame amžinąją ir
nesikeičiančiąją lygią švč. Trejybės Asmenų
garbę.

“Tai Darykite Mano Atsiminimui”

PIRMOS ŠV. MIŠIOS

Devynioliką šimtų metų atgal vakarienybėje buvo įšventinti pirmieji naujojo įstatymo kunigai.

Jie buvo įšventinti per patį įsteigimą Švenčiausiojo Sakramento.

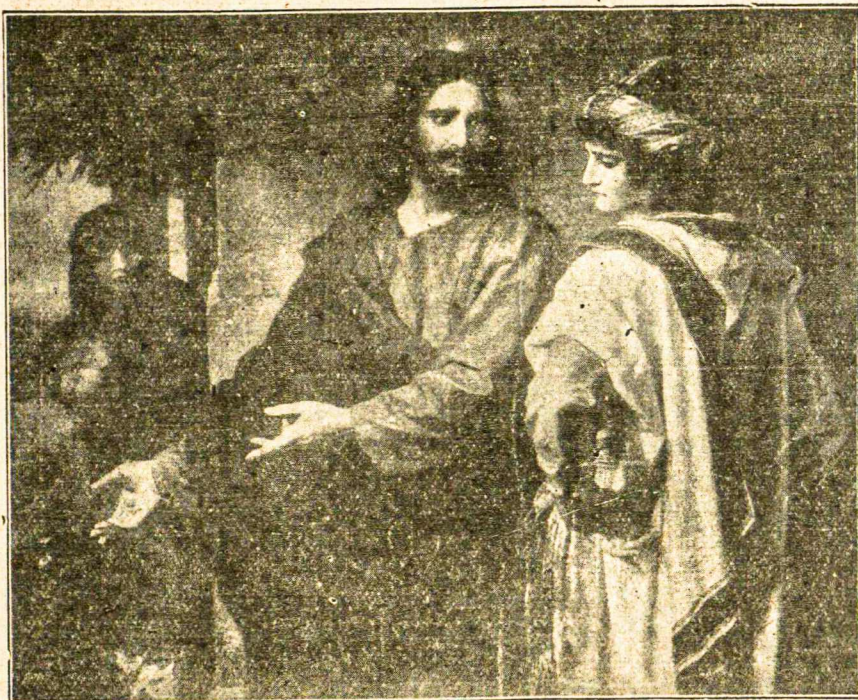
“Paėmęs duonos, jis dėkojo, laužė, davė jiems ir tarė: Tai yra mano kūnas, kurs už jus duodamas; *tai darykite mano atsiminimui*. Taip pat paėmė ir taure po vakarienės ir tarė: Ta taurė yra naujoji sandora mano kraujuje, kurs bus už jus išlietas.

“Tai darykite mano atsiminimui.”

Devynioliką šimtų metų atgal vakarienybėje...

Nuo to laiko, Bažnyčia šventina kunigus, kad būtų išpildytas Kristaus paliktas įsakymas: *Darykite tai mano atsiminimui.*”

Jaunuoli, Atsilepk į Kristaus Balsą!

“Jeį nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje; paskui ateik ir sek mane” (MAT. 19, 21).

Būti vienuoliu broliuku, arba vienaoliu kunigu — tai ypatingas Dievo pašaukimas. Jaunuoli! jei savyje jauti balsą tave šaukiantį visiškai pasiaukoti Dievo tarnybai ir žmonių gerovei, Marijonų Nekalto Prásidėjimo švč. Panos Marijos Kongregacija kviečia pamaldžius jaunuolius stoti į jų vienuoliją. Ar atsilepsi į tavo Išganytojaus kvietimą?

Rašyk vienaolyno viršininkui:

VERY REV. PROVINCIAL,
MARIAN SEMINARY
HINSDALE, ILLINOIS

M. Krupavičius

Kaip Dalyvauti Šv. Mišiose

IVEDAMIEJI PAAIŠKINIMAI

Kas yra Liturgija

LITURGIJA vadiname visas apeigas ir maldas, kurias naudoja Bažnyčia savo pamaldose ir kituose visuose veiksniuose.

Liturginiai Reikmenys

Bažnyčia savo pamaldose ir tikiybiniuose veiksniuose naudoja visą eilę knygų, indų ir drabužių. Jie vadinami liturginiais reikmenimis.

Liturginės knygos: mišiolas, ritualas, brevijorius ir kitos. Gali būti ir liturginės maldaknygės. Liturginėmis maldaknygėmis vadinasi tokios maldaknygės, kuriose kad ir ne lotynų kalba yra tos pačios maldos, kurias kalba šv. Mišias ir mišparus laikydamas kunigas. Tai geriausios maldaknygės. Iš jų meldamiesi galim geriausiai atlikti savo šv. Mišių klausymo pareigą. Iš tokių maldaknygių ragina melstis ir popiežiai. Lietuvių kalba tokias liturgines maldaknyges turim kol kas tik vienas, būtent: kun. Sabaliausko: Šlovinkim Viešpatį. Bet dabar tėvai Marijonai rengiasi nuo šio rudens leisti dar geresnes, nes ir su reikiama paaikškinimais. Jos bus leidžiamos mažomis knygelėmis. Metams pasibaigus galima bus jas surišti į vienas knygas. Tuo būdu turėsime tokias maldaknyges, kokias jau turi Vakarų Europos katalikai. Tas knygeles galės kiekvienas užsisakyti pas savo parapijos kunigus.

Liturginiai indai: taurė, kuri naudojama šv. Mišioms laikyti, patena, ant kurios kunigas aukoja duoną per šv. Mišias, taurė, kurioje laikoma švenčiausias Sakramentas ir kiti.

Kuniga, kuris laiko bažnytinės pamaldas, vadiname celebransu.

Patarnaujant prie altoriaus pamaldų metu vadinasi ministrantu.

Liturginis sąjūdis

Liturginiu sąjūdžiu vadiname visus katalikų Bažnyčios šių laikų siekimus ir pastangas supažindinti tikičiuosius su bažnytinėmis apeigomis ir maldomis ir įvesti tokias

liturgines praktikas, kad jie sąmoningai ir tiksliai dalyvautų ir bendradarbiautų su Bažnyčia tose apeigose ir maldose ir kartu su ja per Liturgiją Dievą garbintų ir į Jį melstųsi.

Ko liturginis sąjūdis siekia? Jis nori grąžinti kiek pritaikintus mūsų laikų sąlygoms pirmųjų krikščionių liturginius papročius, kai žmonės kartu su kunigu meldėsi ir buvo sudarę vieną krikščionišką bendruomenę, kai po gyvą parapinę šeimą.

Liturgijos reikalas

Šv. Bažnyčia mums atstovauja Dievą žemėje: jos dogmos — tai nekintamos Dievo tiesos, jos dorovė — Dievo gerumas, o jos Liturgija — Dievo grožis.

Palyginę Bažnyčios gyvenimą su gražiai išbujojusiu medžiu, gausime štai ką: to medžio šaknys bus dogmos (nekintamos tiesos), jo kamienas dorovė, o vainikas, t. y. šakos, lapai ir žiedai — Liturgija. Iš to palyginimo lengvai suprantame, kad medis be šakų, be lapų ir be žiedų — lavonas. Medis be lapų negyvena. Medis be žiedų neduoda vaisių. Tik tas medis gyvena, kuris savo žaliais lapais pasipuošęs. Tik tas medis duoda vaisių, kuris gražiai žydi. Reiškia, Bažnyčia be Liturgijos būtų tas pats, kas ir medis be lapų ir žiedų.

Liturgijoje matomai reiškiasi visa Bažnyčios vidinė dvasia, jos siela, jos visas mokslas. Liturgijoje randa pateisinimo ir nušvietimo visos tikybos paslaptys, visos mūsų tikėjimo dogmos, o krikščioniškai maldinėjimas semiasi iš jos stiprybės ir sveiko dvasinio maisto. Liturgija yra kaip ir Atpirkimo įkūnijimas, jo kalba ir jo regima būdu mums parodymas.

Liturgija yra turtinga. Ji apima visas Bažnyčios pamaldas ir veiksmus. Bet iš jų visų svarbiausias dalykas — šv. Mišios. Apie jas tad ir pakalbėsime plačiau.

Šv. Mišios — Liturgijos Centras

Liturgijoje plaukia skaisčia ir plačia vaga Išganytojo gyvenimas ir mokslas. Liturgijos centras ir pamatas yra švenčiausioji Auka

arba šv. Mišios. Šv. Mišios yra tikras, nors nekruvinas, pakartojimas to, kas prieš šimtmečių eilę buvo įvykę kruviniu būdu Kalvarijos kalne. Istorija ir dabartis, laikas ir amžinastis jose susitinka ir susilieja į vieną. Pats Kristus mums įsakė tą Auką kartoti, ir kiekvienas Mišias ne kas kitas, bet Kristus atlaiko. Kristus yra vyriausias kunigas — aukotojas, bet Jis yra kartu ir auka, nes Bažnyčioje yra tik viena kunigystė, būtent: Dievo — Žmogaus, Kurs mus atpirko savo visu gyvenimu, o ypatingai savo gyvenimo paaaukojimu. Tiesa, turime ir matomąją kunigystę — kunigus žmones. Bet ši matomoji kunigystė Bažnyčiai reikalinga tik dėl to, kad jai reik matomų įrankių arba organų, kad galėtų matomais ženklais, žodžiais ir sakramentais semtis ir naudotis Kristaus nupeļnyta malone ir visais Jo nuopelnais.

Šv. Mišių Auka

Šv. Mišių Auka yra pats Kristus, Jo Kraujas ir Kūnas duonos ir vyno pavidale. Aukojimo aktas yra atskyrimas Kraujo nuo Kūno. Pakeitimo, kuris įvyksta altoriuje, galia duona virsta Kristaus Kūnu, o vinas Jo Krauju. Abu pavidalų ant altoriaus yra atskirti vienas nuo kito. Tuo būdu perstatoma ir pakartojama nekruvinu būdu kruvinoji Kristaus mirtis ant kryžiaus, kuri įvyko taip pat dėl Kristaus Kraujo atskyrimo nuo Jo Kūno.

Kunigas

Kunigas, kuris Mišių Auką aukoja, yra pats Kristus su tikinčiais, kurie per Krikštą įsigijo teisės veikliai dalyvauti šv. Mišiose ir tos teisės nėra praradę per ekskomuniką, kurią užsitraukia už labai dideles nuodėmes. Prie tokių nuodėmių priklauso pav. ir abortas. Ekskomunikuojamas yra kas daro abortą ir kam jis daromas. Matomasai kunigas, kuris laiko šv. Mišias yra tik dalyvaujančių šv. Mišiose katalikų atstovas, kuris jų vardu, už juos ir visus net neesamus bažnyčioje katalikus tą Auką aukoja. Dėl to šv. Mišios įgyja aiškiai visuomeninio pobūdžio.

Vyriausias šv. Mišių tikslas

Vyriausias šv. Mišių tikslas yra atidavimas garbės Šv. Trejybės vienam Dievui, o

ne Kristus ar Jo Švenčiausios Širdies pagerbimas. Kodėl? Todėl, kad, kaip minėjau pirmiau, Kristus dalyvauja šv. Mišiose kaip kunigas, kaip tarpininkas tarp Dievo ir žmonių. Jungdamasis dviejuose, o dar geriau sakramentalinėj Komunijoj, t. y. priimdamas Švenčiausiąjį Sakramentą, su Kristum — Auka ir su Juo kaip ir sutapdamas, katalikas pareiškia visišką atsidavimą Dievui ir tuo pačiu išreiškia aukščiausią, ir kilniausią, kokią tik žmogus gali, garbę Dievui. Tuo pat metu pasiekiamas dar du antraeiliai, nuo pirmojo priklausa, tikslai. Štai jie:

1. Katalikas, jungdamasis su Kristum — Auka, gauna iš Jo sekmingiausią akstiną savo valią atiduoti Dievo valiai ir bendrai visiškai pasiduoti, susivienyti su Dievu.

2. Katalikas įsigyja tų malonių, kurių Kristus nupeļnė savo Kryžiaus Auka.

Gera! suprātė visą tai, kas buvo pasakyta, lengvai pamatysime ir tuos negalavimus, kurie išibrovė į mūsų liturginį gyvenimą.

Mūsų Liturginio Gyvenimo Negalavimai

Ne nuo šiandien tie negalavimai randami liturginiam gyvenime. Tų negalavimų priežasčių yra daug ir įvairaus pobūdžio. Nedaug mums padėtų tų priežasčių pažinimas. Paliksim tad jas ramybėj. Naudingiau bus pažvelgti ir susipažinti su pačiais negalavimais. Juos pažinę, vien juos pašalinsime Dievo padedami. Iš tų tad negalavimų išvardinsime bent svarbiuosius.

1. Paminėta, kad šv. Mišios turi visuomeninio pobūdžio. Šv. Mišios nustumtos į asmeninių ar privatinų pamaldų eilę. Pradėta manyti, kad jos esančios tik kunigo ir vargonininko su chorų dalykas ir pareiga, o kiti per šv. Mišias pradėjo kuo kitų užsiminėti: kalbėt Ražančių, litanijas, giedoti šv. giesmes, žodžiu, susirūpino visa kuo, tik ne šv. Mišiomis. Į jas atkreipia dėmesio nebent tik per pakylėjimą.

2. Dar daugiau, išsityrynė iš kai kurių supratimo tai, kad šv. mišios yra auka. Mažai kam ateina į galvą, kad šv. Mišios laikomos ne tik tam, kad pagerbtumhe esantį ant altoriaus Kristų, bet ir tam, kad susijungtumėm su Juo, persiimtumėm Jo nuotaika ir Jo pavyzdžiu save visą atiduotume Dievo tarnybai. (Bus daugiau.)

Kun. A. Rimas, MIC.

Atgailos Sakramentas

Nuodėmių atleidimas

PIRMA Velykų dieną prisikėlęs Kristus vakare pasveikina neramius ir išibailinčius apaštalus: **Ramybė teesie su jumis!**

Sielos ramybę ir džiaugsmą išplėšia nuodėmė. Nėr ramybės nusidėjėliui, nes jame nėra susiklausymo: jausmai dažnai nenori klausyti proto ir Dievo įsakymų. Iš to — kiek daug netvarkos, klaidų, nusivylimų, pralaimėjimų — nuodėmių. Jų prisilavinimas, lyg dygus skausmas, vėl iš naujo kankina. Jau Dovydas karalius skundėsi: **“Mano nuodėmė nuolat stovi prieš mano akis”** (Ps. 50, 6).

Kaip liūdnas būtų gyvenimas žmogaus, prislėgto nuodėmių virtinės, jei nebūtų jokios iš jų išeities.

Ir tą išeitį pats Kristus mums nurodė tą patį Velykų vakarą, kada kvėpdamas į apaštalus iškilmingai ištarė:

— **Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos** (Jon. 20, 23).

Tais žodžiais Kristus įgalioja apaštalus ir jų įpėdinius atleisti nuodėmės, gražinti sielų ramybei — įsteigė atgailos sakramentą. Šis gailėstingumo sakramentas — tai V. Jėzaus Velykų pasveikinimas, Jo kančios vaisius ir brangi dovana žmonijai iki pasaulio pabaigai.

Atgailos sakramentas ne tik nuodėmes atleidžia, bet duoda sielai naujų jėgų, kad galėtume ne tik išvengti nuodėmių nelaimės, bet pajėgtume kaskart ir daugiau gera padaryti.

Kad Dievui nekliudytume suteikti mums tų dovanų, eidami šito sakramento turime rūpestingai išpildyti **visas penkias atgailos dalis**, būtent, nuodėmes atsiminti, už jas gailėtis, tvirtai pasiryžti daugiau nenusidėti, nuodėmes išpažinti ir už jas atsilyginti.

Apie kiekvieną šią atgailos dalį čia trumpai bus paaiškinta.

Žvilgsnis į save

Ligonis susirgęs eina pas gydytoją ir pra-

šo, kad jį pagydytų. Tas nė nepradės gydyti, pirma nesusipažinęs su liga. Nusidėjėlis irgi yra ligonis, nes jo siela serga — turi savy nuodėmių. Kad būtų galima iš jų išsigydyti, pirma reikia jas pažinti. O jas pažįstame, darydami sąžinės sąskaitą.

Save pažinti nėra lengva. Kaip savas veidas gražesnis atrodo, negu iš tiesų yra, taip žmogus, savimylis aptemdytas, nori, kad visi apie jį gerai manytų ir pats apie save nori turėti gogeriausią nuomonę. Dėl to protestuoja prieš savo namo reviziją ir nenori įnešti šviesos, kurios bijosi jo nedorybės.

Pavojingiausia liga, kad ligonis nežino, kad jį serga. Taip lygiai prasčiausia padėtis tų nusidėjėlių, kurie, apsvaiginti savo tiriamos didybės, nenori matyti savo dvasios skurdo. Tokie net savo ydomis ima didžiulius.

Jei tamsiame kambary nori ką surasti, degi šviesą, taip ir prieš leisdamas į sielos gelmes, pirma paprašyk dangiškos šviesos. “Kai saulutė suspindi pro langą, tuoj pastebim kambary tūkstančius dulkių, kurios pirmiau buvo neregimos; taip ir siela, kai tik šv. Dvasia ją apšviečia, pastebi savo netobulumus”, sako šv. Bonaventūras.

Ieškant savo nuodėmių, reikia klausti savęs, ar nenusikaltau kuriam Dievo ar Bažnyčios įsakymui mintimi, žodžiu ar darbu, ir ar gerai atlikau pareigas (tėvo, vaiko, darbdavio, darbininko, valdininko). Čia reik atsiminti, kad galima nusidėti ir apsilaidimu t. y. nepadarant to, kas reikėjo ir buvo galima padaryti.

Žmogus kartais palengvina sau iš maldaknygės perskaitydamas sąžinės sąskaitos klausimus.

Bet vien tuo nereikia pasitenkinti; pravartu dar mesti gilų žvilgsnį į sielos gelmes: gal ten yra dėmių, kurių maldaknygėj nėra išrašytų.

Žmogui augant, kinta ir jo nuodėmės. Dėl to negera visą gyvenimą sąžinės sąskaitą daryti pagal vieną įprastą būdą. Taip darydamas, per išpažintį nuodėmes imsi sakyti tas pačias, kurias išmokai, ruošdamasis pirmosios išpažinties.

Reikia susiskaityti visas bent sunkiasias nuodėmes. Sunkiai nuodėmėj reik šių trijų dalykų: kad būtų nusikalsta svarbiaame dalyke; aiškiai suprantant, kad tai bloga ir tam pilnai pritariant.

Būtinai reikia suskaityti ir kiek kartų kuri sunki nuodėmė padaryta. Jei aiškiai negalima atsiminti, reikia suskaityti bent apie kiek kartų ta sunki nuodėmė padaryta per mėnesį arba, per savaitę, arba per dieną; pav., galima sakyti: kas savaitę tą nuodėmę esu padaręs maždaug po dvylika kartų.

Kas seniai yra buvęs išpažinties, savo nuodėmes gali suskaityti laikotarpiais, pav., kokios nuodėmės ir kiek kartų buvo daromos vieną mėnesį, kiek — kitą, per kiek laiko šv. Mišios buvo klausomos kiekvieną šventadienį, per kiek laiko visai apleidžiamos, per kiek laiko buvo pasninkaujama, per kiek laiko visai nepasninkaujama.

Kad prieš išpažintį būtų lengviau atsiminti savo nuodėmes, gražus yra paprotys kas vakaras prieš gulant peržvelgti dienos darbus, ar ngra kuo gerajam Dievui nusikalsta. Jei kambarys kasdien tvarkomas, lengva jame išlaikyti švarą; bet tebūna nešlaotas savaitę, kaip ilgai tada reikia vargti, kol viską sutvarkai.

“Sugraudintos širdies nepaniekinsi, Dieve!”

Nuodėmės suskaitytos. Bet dar neviskas. Dievas tik tada gali nuodėmes atleisti, jei žmogus pats jų nenori, jei jos daugiau jam nebeapatinka, jei su sielos skausmu ir pasibiaurėjimu gailisi tai padaręs ir ryžtasi daugiau nebensidėti.

Kas nebijotų kartu gyventi su žmogžudžiu — juk jis gali užmušti. Labiau reiktų bijoti nuodėmės — ji sielai atima aukštesnę malonės gyvybę, kuri daro žmogų panašų į Dievą ir vertą amžinos laimės. Jos vertė neįkainuojama šio pasaulio turtais — ji mums Kristaus mirtimi pelnyta.

Kas norėtų priimti į savo namus vagį — juk jis galėtų apvogti? Nuodėmė Dievą išvaro iš žmogaus sielos, kuris jai labiau reikalingas, kaip augalui saulė. Ji apiplėšia žmogų, atimdama bilietą į aną gyvenimą.

Nuodėmę darydamas, žmogus paniekina Dievą, bet savo nelaimėi, nes, nusigręžęs nuo

Sutvėrėjo, visų daiktų pradžios, ir širdį atidavęs sutvėrimams, nuodėmėj neranda laimės; ji tik iščiulpia, sužeidžia ir išplėšia Dievo vaikų garbę ir teises, atilna jo geriems darbams vertę ir nuopelną.

Kadangi nuodėmėyra iš visų žemės nelaimių ir piktybių didžiausia, tai ir gailėtis ją padarius turi būti už viską didžiausias — iš visos širdies. Taip. Bet, sakai, už nuodėmes negalys labiau gailėtis, kaip mirus brangiam asmeniui, skundiesi negalys verkti, kaip verki, ištikus didelei nelaimėi. Čia reikia žinoti, kad gailestyje ne tiek svarbu, ką jauti, bet — ko nori, ką mąstai. Jei nuodėmė tau nepatinka, jei nenori jos daugiau daryti — turi gailėtis.

Žinoma, čia reikia turėti tokį tvirtą nusištatymą nuodėmės jokia būdu nedaryti, nors būtų ir labai sunku su ja skirtis, nors reiktų daug iškentėti — nors ir mirti reiktų. Ir reikia ne tik už vieną kitą nuodėmę taip gailėtis, bet — už visas bendrai, bent sunkiasias, neišskiriant nė vienos.

Štai durys užrakintos keturiomis spynomis. Atrakinsi vieną spyną, durys neatsidarys, atrakinsi antrą ir trečią — vistiek neatsidarys, kol neatrakinsi ketvirtos, paskutinės spynos.

Taip lygiai, jei už kitas nuodėmes gailėsis, bet už vieną sunkią nuodėmę nesigailėsi, negausi nė vienos nuodėmės atleidimo — išpažintis bus negera: juk kol žmogus mėgsta bent vieną nuodėmę ir nenori su ja skirtis, Dievas negali padaryti iš jo mylimo savo vaiko, nes jis dar yra piktos dvasios valdžioj ir nenori būti Dievo. Negalima kartu būti Dievo priešu ir Jo vaiku.

Kad gailėtis būtų geras, negana tik lūpomis ištarti gailiuosi ar iš maldaknygės šaltai perskaityti gailėsčio aktą. Nuodėmę turi apgailėti mūsų vidus, t. y. ta valia bei širdis, kuri ją mėgo ir prie jos buvo prisirišusi.

Gailėtis galima dėl dviejų priežasčių — iš Dievo meilės ar Jo baimės.

Kada žmogus nusidėjęs gailisi, kad drįso įžeisti Dievą verčiausią didžiausios garbės, Dievą — švenčiausią ir geriausią Esybę — gailisi iš Dievo meilės ir toks gailėtis vadinamas tobulu.

(Bus daugiau)

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Chicagos Šventoji

Chicagos katalikai ypatingu būdu džiaugiasi gavę žinią, kad Jo Šventenybė Popiežius Pijus XI šių metų lapkričio 13 dieną chicagietę Motiną Gabrini pakels į palaimintųjų skaičių — beatifikuos.

Nemažiau yra džiugu, kad Motina Gabrini pakeliama į palaimintųjų skaičių taip greit po jos mirties. Ji mirė 1917 metais Chicagoje. Tuo būdu daug jos bendradarbių ir tūkstančiai tų, kurie buvo sušelpę jos įsteigtose labdaringose įstaigose, dar gyvi būdami galės garbinti savo bendradarbę ir geradarę.

Motina Gabrini yra įsteigėja Švenčiausios Jėzaus širdies Seserų kongregacijos, kuri pasižymėjo kilniais misijų darbais.

Kaip sunaudoti laiką?

Ne paslaptis, kad žmonės gyvenime labai daug laiko praleidžia tuščiai ir nenaudingai. Ir kadangi laikas yra brangesnis ir už pinigą, tai atsiranda žmonių, kurie ima kovoti ir už laiką. Taip Amerikos didmiesčiuose katalikų tarpe smarkiai plinta "Laiko taupytojų sąjunga". Į ją priimami daugiausia jaunuoliai, kurie pasidalina mažais rateliais ir aiškiai nusistato, kam turi skirti atliekamą laiką. Laiko sunaudojimo programa įvairi: maldai, skaitymui, ligonių lankymui, aukų rinkimui našlaičiams, sportui, švaram, ir k. Tik griežtai draudžiama visai be darbo būti, nenaudingai kalbėti, kasdien lankyti kinus, rūkyti, gerti, nenumatytu laiku miegoti ir k.

Komunistai už katalikus

Prancūzijoje šiomis dienomis buvo papildomai renkamos miestų savivaldybės. Liaudies fronto (komunistų) vadovybė buvo įsakius savo nariams rinkti tik kairiuosius, bet to mažai kas paklausė. Kairieji atvirai balsuoja už katalikus, nes jie, jų nuomone, esą "žmonės su sąžine, — ko labiausiai šiais laikais reikia. Iš viso, katalikai Prancūzijoje

igyja vis daugiau pasitikėjimo ir kitų pažiūrų eilėse.

Katalikų Misijos Kinijoje

Specialus "Tijd" korespondentas praneša apie didelius nuostolius, kuriuos padarė japonai katalikų misijoms Kinijoje.

Ču-Telo, provincijoje, kur dabar Čangkaišeko žinioje veikia raudonoji armija, niekenu nekludomi dirba 70 olandų misijonierių ir seserų. Japonai gi katalikų misijoms kinuose padarė per 4 mil. dolerių nuostolių. Tik Šanghajuje padaryti nuostoliai siekia dviejų ir pusės mil. dolerių. Be bažnyčių ir mokyklų sunaikinta daug misijonierių ūkių, kurie turėjo didelės reikšmės materialinei misijų pusei. Nužudyta daug europiečių misijonierių, bet dar daugiau vietinių.

Meksikos katalikai stiprėja

Nors Meksikos katalikai per ištisą metų eilę yra baisiai slopinami, tačiau jų tarpe šiuo metu prasidėjo tikrai nuostabus atgimimas. Katalikų Akeija turi 150 tūkst. veiklių narių, kurie labai gyvai dalyvauja apaštalavimo darbe. 1937 metais 29 vyskupijoje įvyko iš viso daugiau kaip 3000 parapijinių Katalikų Akeijos konferencijų. Tikintieji pagal plačiai užbrėžtą planą supažindinami su tikėjimu, dorovės dėsniais, apologetika, bažnyčios apeigomis ir socialiniu Bažnyčios mokslu. Pasak Tulamingo vyskupo, Meksikos katalikai, esą galima sakyti, per keletą metų bus vieni iš sąmoningiausių pasaulio katalikų.

Šiuo metu nesant pakankamai kunigų tik vienoj vyskupijoje dirba apie 75 katechetai pasaulininkai, mokydami apie 70 tūkst. vaikų ir suaugusių. Kaip svarbas čia pasaulininkų bendradarbiavimas rodo šie skaičiai: 1820 m. 9 milijonams katalikų buvo 5000 kunigų, šiuo metu 16 milijonų katalikų taip pat tik 5000 kunigų. Didelio svarbumo čia yra socialinis t. y., plačiųjų masių būklės klausimas, kaip žemės reformos, darbininkų ir religinio šeimos atgimimo klausimai. Katalikų Akeija sutelkė visas savo jėgas, kad

ūkininkus, ypatingai vietinius indėnus. Ka-
ūkiškai ir doroviškai pakeltų smulkiuosius
talikai studentai pagrindiniai supažindinami
su religiniais ir visuomeniniais klausimais.
Kovai su komunistų įtaka mokykloje įkur-
ta "Šeimos Tėvų Sąjunga". Visa tai vyksta
ramiai ir tyliai be didesnių susikirtimų su
valstybės valdžia.

Arkivyskupą išrinko indėnų garbės vadu

Pragos, Čekoslovakijoje, arkivyskupas Ka-
sparas, dalyvaudamas eucharistiniame kon-
grese Čikagoje, Amerikoje, ta proga buvo
išrinktas indėnų sijuksų tautelės garbės va-
du. Dabar per Čekoslovakijos pasiuntinybę
Vašingtone arkivyskupui įteikiami atitinkami
tos indėnų tautelės garbės ženklai — tauti-
nis indėnų kirvukas ir vado galvos papuo-
šalas iš erelio plunksnų. Arkivyskupas Kas-
paras indėnų tarpe yra nusipelnęs labai di-
delės pagarbos ir meilės. Todėl jau anksčiau
jis buvo indėnų pavadintas "Vambdi Oho-
tika" — narsiuoju ereliu.

Ką padaro vienas žmogus

Anglijoje "Tikėjimo Išpažinimo Draugija"
šventė savo 19 metų šventę. Ši draugija yra
labai daug gero visiems padariusi. Ją įstei-
gė vienas Londono teisėjas Lister Drummond.
Gyvendamas prie gatvės jis kartais stebė-
davo, kaip daug žmonių yra reikalingi dva-
sinės pagalbos. Jis ėmė galvoti, kad ką nors
reikia daryti — steigti kokią organizaciją.
Tuo tikslu jis pradeda kasdien kalbėti šv.
Ražančių. Į tą darbą įtraukia ir būrelį savo
ištikimų draugų. Netrukus Drummondas jau
steigia "Tikėjimo Išpažinimo Draugiją", ku-
rios tikslas skleisti tikėjimo šviesą žodžiu
ir darbu. Ypatingai jis išplėtė gatvių pa-
mokslus, per kuriuos atsiversdavo šimtai
žmonių. Iš to veikimo pasirodė, kad mies-
tuose daug žmonių netikinčiais pasidaro tik
iš apsilaidimo. Į pamaldas eiti neprisiver-
čia, geros spaudos neskaito, tai ir atšala.
Tad nenuostabu, kad tokie neblogos valios
žmonės mielai naudojami proga paklausti
tikėjimo dalykų aiškinimo.

Toliau L. Drummondas įsteigė katalikų
teisėjų sąjungą, kurios nariai pasikeisdami
turi už savo draugus klausyti šv. Mišių.
Įsteigė ir kareivių bei jūrininkų sąjungą,
kad jie, eidami tarnybos pareigas, nenustotų

tikėjimo. Štai kiek vienas žmogus gali daug
gero visiems padaryti.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Derybos Eina Sklandžiai. Gal Susilauksim Kardinoło

Lietuvos spauda nedaug terašo apie ve-
damas derybas tarp Vatikano ir Lietuvos
vyriausybės dėl santykių sunormavimo. Dau-
giau apie tai sužinoma iš užsienių spaudos.

Štai, prancūzų laikraštis "Le Temps" apie
derybas paduoda įdomių ir malonių žinių:

"Derybos tarp Lietuvos ir Vatikano, ku-
rios neseniai prasidėjo Romoje, eina abipu-
sio sutarimo atmosferoje. Tikimasi, kad ar-
timiausioje ateity nesusipratimai tarp Lie-
tuvos vyriausybės ir šventojo Sosto dėl
konkordato interpretavimo bus pašalinti.
Lietuvos vyriausybę derybose atstovauja
įgaliotas ministeris Čarneckis, tačiau šio-
mis dienomis Romoje laukiamas ir užsie-
nių reikalų ministeris Leczraitis, kuris
pats atvyks pasirašyti susitarimą. Kai tik
susitarimas bus pasirašytas, **ARKIVYSKU-
PAS SKVIRECKAS BUS PASKIRTAS
KARDINOLU**, ko kaip tik laukia visų
Baltijos valstybių katalikai".

Čia skelbiamos žinios duoda daug vilties,
kad nors kartą Lietuvos valstybės santykiai
su Bažnyčia bus sunormuoti. To seniai lau-
kia ir Lietuvos ir jos išeivijos katalikų vi-
suomenė.

Apie Lietuvos metropolito pakėlimą kardi-
nolu seniai ėjo kalbos. Bet kol nebuvo su-
tvarkyti santykiai tarp valstybės ir bažny-
čios, kol katalikų teisės buvo varžomos, tol
nega'ima buvo tikėtis, kad Lietuva susilauks
kardinoło. Konkordatą pasirašius, kaip rašo
prancūzų laikraštis, bus galima laukti J. E.
arkiv. J. Skvirecko paauskštinimo į kardi-
nolus. Tai ne tik mūsų tautai, bet viso Bal-
tijos krašto katalikams atneštų daug džiaugs-
mo.

Šv. Tėvo Žodis Pavasarininkams

Jo Ekscelencijai Juozapui Skvireckui, Kau-
no Arkivyskupui.

Ekscelencija,

Šv. Tėvas su džiaugsmu iš tavęs patyrė,
kad Lietuvos katalikiškasis abiejų lyčių jau-
nimas greitu laiku ten susirinks kaip kitų
labai malonių ir laimingų įvykių paminėti,
taip ir savo dvidešimts penkerių nuo įsikū-
rimo laimingai prabėgusių metų sukaktį šve-
sti.

Šv. Tėvas, kuris budriu ir džiaugsmingu
žvilgsniu seka rimtą to jaunimo plėtotę ir
pagyrimo vertą pažangą, reiškia karščian-
sių linkėjimų, kad susirenkas kongresas juo-
tų tų išganymo ir dorybių vaisių, kurių gra-
žiomis viltimis laukiama. Teauga kilni ri-
kiuotė, naujai įgavusi išvidinio karščio lieps-
nos, skaičiumi ir dorybe, nes ji turi būti
įsitikinusi, kad nieko nėra garbingesnio ir
viešajai gerovei naudingesnio, kaip evange-
liškosios išminties nuostatų išmokti, juos
saugoti ir stropiai vykdyti. Jei kur ant že-
mės žydi laimė, tai ji randama tik tada, kur
valdo Kristaus skeptras.

Trokšdamas susirinksiantiems gausių dan-
giškosios malonės dovanų, Jo Šventenybė tei-
kia jiems prašytąjį apaštališkąjį palaiminimą.

Tuo tarpu reiškiau tinkamą pagarbą

Jūsų Ekscelencijai atsidaavęs

(pas.) **Kardinolas E. Pacelli.**

LIETUVIAI AMERIKOJE

Šv. Onos Novena

Šiomis dienomis prasidėjo Čikagos bažny-
čiose novena prie šv. Onos. Čikagos lietuviai
rodo didelį pamaldumą į šv. Oną. Matyti
iš to, nors dideli karščiai, vienok žmonės
gausiai jas lanko. Novenos vyksta Dievo Ap-
vaizdos, Visų Šventųjų ir Aušros Vartų pa-
rapijose. Tuo galiūne tik pasidžiaugti.

Atostogauja

Praeitą savaitę TT. Marijonų klierikai iš-
važiavo kelioms savaitėms pas savo tėvus
paviešėti. Taipgi ilgesniam laikui į Pitts-
burghą išvažiavo ir seminarijos rektorius d.
g. Tėvas Juozas Vaitkevičius, MIC., vestį

seselėms Pranciškiečiams rekolekcijas ir pa-
vaduoti kan. Kazim. Visiems linkime gra-
žių atostogų!

Vasarvių Dienos Proga

Liepos 19 d., šv. Vincento dienoje, įvyko
Aušros Vartų parapijos vikarui, gerb. kun.
Vincentui Andriškai, MIC., pagerbtuvių va-
karienė. Buvo daug sveikinimų ir suteikta
įvairių dovanų. Programoje dalyvavo mo-
kyklos vaikučiai, ir chorai. Nuo Aušros Var-
tų parapijiečių gavo dovanų auksinį kieliką.

Iškilmės Prie Dariaus Ir Girėno Paminklo

Liepos 17 d., sukako penki metai nuo tra-
gingo žavimo Dariaus ir Girėno. Ta proga
Čikagos lietuviai susirinko prie Dariaus ir
Girėno paminklo tinkamai pagerbti žuvu-
sius Atlanto nugalėtojus — didvyrius.

Smagu pažymėti, kad prie paminklo kal-
bėjo tolimas svečias iš Pietų Amerikos (Ar-
gentinos) gerb. kun. Janilionis. Taip pat
kalbėjo Lietuvos konsulas P. Daužvardis ir
eilė kitų žymių kalbėtojų.

Kunigai Iš Lietuvos

Neseniai atvykę iš Lietuvos kunigai Ta-
mašauskas ir Malakauskas, lanko ir domisi
Amerikos švietimo įstaigomis, parapijų dar-
ba ir t.t. Aplankę Šv. Kryžiaus ligoninę, Tė-
vų Marijonų seminariją, net atsilankė ir į
dienraščio "Draugo" redakciją. Kiek gir-
dėti jaunieji kunigai bus kviečiami su pra-
kalbomis ir pranešimais apie Lietuvą į TT.
Marijonų Rėmėjų išvažiavimą rugipūčio 14
d., į Marijos Kalnelius.

Naujai Įšventintas Kunigas

Neseniai įšventintas kunigas K. Popeliuš-
kis, laikinai užėmė klebono vietą Šv. Bal-
tramiejaus parapijoje, Newaygo, Mich., netoli
Grand Rapids. Mokslus jis baigė Washing-
ton, D. C., seminarijoje. Jis priklauso Grand
Rapids diecezijai.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis

Marijonų Rėm. mokesčiai ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 **Atskiras numeris 5c**
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790